

Indholdet af § 6 i Loven af 19de Februar 1861, idet nemlig Embedet blev vakant den 10de November forrige Aar, altsaa medens Rigsdagen var sammen, og i saa Henseende skal jeg henholde mig til, hvad der allerede er udtalt af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen); men jeg har dog anseet det for rettest her udtrykkeligt at accentuere det.

Justitsministeren: Med Hensyn til det nu berørte Spørgsmaal henholder jeg mig til det, som jeg med Hensyn til det lignende Spørgsmaal anførte under den forrige Lovs Behandling.

Tscherning: Naar der her er talt om de foreløbige Loves Anvendelse, kan jeg ikke let forstaae, hvorledes vi fra vor Side kunne gjøre Indvending imod, at en Minister har brugt Formen af en foreløbig Lov istedetfor at optræde administrativt og altsaa handle efter sin egen Myndighed. Det forekommer mig, at det at benytte den foreløbige Lov er at underkaste sig en strengere Betingelse for at udføre den samme Gjerning, end om han alene udførte den administrativt, idet den foreløbige Lov udsætter, at der har været en Anerkjendelse ogsaa fra Statsraadet og fra Hans Majestæts Side af, at Sagen i sig selv er rigtig.

S. A. Hansen: Jeg skal dog dertil bemærke, at jeg troer ikke, at det er ønskeligt, at man kommer ind paa at ordne en Sag ved en foreløbig Lov, uden hvor der er gyldige og vægtige Grunde derfor. Grundloven bestemmer, at i særdeles paatrængende Tilfælde kan Regjeringen udstede foreløbige Love; Spørgsmaalet er altsaa om, hvorvidt dette Tilfælde har været „særdeles paatrængende“; — og da har det været Udvalgets Mening, at det ikke kan kaldes særdeles paatrængende, da den paagjældende Lovs Ord give Ministeren Bemyndigelse til at handle administrativt med Hensyn til netop Embeder, der blive vakante under en Rigsdagssamling. Derfor man faaledes ved denne Leilighed, fordi Ministeren her synes at burde binde sig noget mere end nød-

vendigt, skulde mene, at der bør sees igjennem Tingre med, at der ikke har været nogen særdeles paatrængende Anledning til at give en foreløbig Lov, saa skal jeg bemærke, at det, der i Udvalget har bestemt mig til at ønske en saadan Udtalelse som den, der fra Udvalget er fremkommen, har været det, at man efter min Mening bør holde sig til, at foreløbige Love kun bør gives i særdeles paatrængende Tilfælde, og som et saadant kan jeg ikke anerkjende dette at være.

Justitsministeren: Jeg tør maastee bemærke, at Udtrykket „særdeles paatrængende Tilfælde“ i Grundlovens § 30 dog neppe kan have nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet om Fortolkningen af § 6 i Loven af 19de Februar 1861. Naar Grundloven taler om særdeles paatrængende Tilfælde, saa har den aabenbart ikke Andet for Sie, end at de Omstændigheder, der bevirke den foreløbige Lovs Emanation, maae være af den Natur, at det er saa nødvendigt strax at faae en Regel for det, hvorom Spørgsmaalet er, at der fra Regjeringens Side maa træffes den fornødne Foranstaltning. Nu er det klart, at det virkelig har været særdeles paatrængende at faae en Regel for, hvorledes der skulde forholdes med Kontorholdsudgifterne ved det paagjældende Embede i den Mellemtid, der kom til at indtræde. Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeren maatte have haft Bemyndigelse til selv at bestemme det, eller om han i Henhold til, hvad jeg har tilladt mig at fremsætte, handlede rigtigt i at vælge den Form, at det blev bestemt igjennem en foreløbig Lov, har efter min Opfattelse Intet at gjøre med Bestemmelsen i Grundloven om foreløbige Love i Almindelighed.

S. A. Hansen: Jeg vil kun bemærke, at jeg har forklaret, hvad der for mit Vedkommende har gjort, at jeg har holdt paa, at en foreløbig Lov ikke burde have været benyttet i dette Tilfælde, og det har jeg været opfordret til at give en Forklaring over ved de Ytringer, der ere fremkomne fra den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning).